

ПРИЯТЕЛКАТА НА МОЯТА ЖЕНА

Нямам никаква вина за това. Тя толкова често и с такъв възторг говореше за приятелката си, че не можеше да не предизвика интереса ми. И когато в края на краищата стана така, че сама ни запозна, разбрах, че имаше право.

Имала беше право и още как!

Понякога съм се питал защо жените търсят в приятелките си тъкмо онези качества, които у самите тях липсват. Мисля, че при мъжете не е така.

Марина имаше всичко онова, което винаги ме е възхищавало у жените – не ослепителна красота, но неотразим чар. Весела, остроумна, дори палава, тя блестеше сред всяка компания и беше невъзможно да не се влюби човек. Колко ли нещастни мъжки сърца са тръпнели в надежди, мислех си, докато я гледах да снове насам-натам с чаша в ръка, сияеща, че е харесвана, че е жена. Мъжкият поглед за хубавата жена е като камшик за буйна кобила – развихря се и не можеш да я спреш!

Мъжът ѝ явно беше добър човек – доста по-възрастен от нея, но с улегнали страсти. Имах чувството, че се гордее с факта, че жена му е толкова харесвана. Въобще не я ревнувал, казваше ми по-късно Марина. Бил толкова сигурен в нея (и в себе си), че не му минавало и през ум да ревнува. Когато ходела на шивачка, той понякога я придружавал и се обаждал от време на време: може по-дълбочко да бъде деколтето или: защо не направите роклята дотук? И посочвал доста над коляното. Шивачката го гледала с недоумение и възторг.

Щастие е, че има такива мъже! Аз и да искам, не мога да бъда толкова щедър. Мисля, че всеки мъж, който се жени за красива (или дори само чаровна) жена, предварително се е примирил, че няма да бъде само негова. Красивата жена е ничия или на всички!

Разбира се в тази моя мисъл (ако наистина е моя) има много варианти между двете крайности. Марина принадлежеше към първия вид – не бях чул някой да се похвали, че му е принадлежала. Или беше твърде потайна, или действително оправдаваше доверието на мъжа си. Щеше ми се да е първото...

“Страхотна си!” – пошепнах ѝ, когато я притиснах по време на един танц. Тя ме погледна възторжено с големите си зелени очи и нищо не отвърна. Да не би да е претръпнала от многото ласкателства? Сякаш, за да опровергае съмненията ми, тя се възползва от тъмнината на ъгълчето и се притисна в мен – уж случайно, но с чувство. Целунах я дискретно (така си мислех), в отговор на което Марина се засмя така звънко, че ушите ми писнаха. Всички погледнаха към нас. Жена ми, естествено – също. Виждах, че се прави на безразлична, но същевременно следи развитието на нещата. Дали не са се наговорили? Не вярвам. Жените рядко поемат подобни рискове.

До края на танца се мъчех да отгатна защо се засмя така Марина. Дали беше просто спонтанен отклик на моята бегла ласка, доволното изцвилване на кобилата, или бе смехът на присмехулница?

На връщане с жена ми мълчахме – аз, все още под обаянието на тази чаровница, а жена ми – разтревожена вероятно от същото.

“Какво ще кажеш за Марина” – попита по едно време с подозрително безразличие.

“Приятно семейство” – отговорих.

“Питам те за Марина” – подчерта.

“Приятна жена – отвърнах. Симпатични хора са с мъжа си.”

“Не намираш ли, че е много чаровна” – рече неочаквано.

“Може би си права” – отвърнах, впрегнал цялото си безразличие, опасявайки се, че само една дума в повече и ще се издам.

Жените вероятно имат шесто чувство за тези неща, защото на бледата светлина на уличните лампи видях на устните на жена ми една презрително-ехидна усмивка, която, кой знае защо, ми достави удоволствие.

Седмица по-късно срещнах Марина отново. Загърната в бяло пухкаво кожухче, тя приличаше на малка зимна фея от приказките на Андерсен. Очите ѝ с цвят на пролет искряха, бузите и устните ѝ – зачервени от студа и от кипнала младост. Дъхът и смехът ѝ се смесваха и изкристализираха в снежния въздух. Приличаше на бяла, палава топка, която човек не може да се сдържи да не улови. Подхлъзна се на внезапно появила се пързалка, политна и се задържа в прегръдките ми, където смехът и дъхът ѝ заглъхнаха в мекотата на усещането...

Играеше ли си с мен, или беше такава по природа? Мисълта, че би могла да бъде такава и с други мъже, ме подлудяваше. Странно, но я ревнувах не от съпруга ѝ, а от другите мъже! Цяло нещастие е да си женен за такава жена, мислех си, благодарейки на съдбата, че ми бе дала симпатична и скромна съпруга, която ми спестяваше подобни терзания.

“Искам да се срещнем някъде, Марина!” – шепнех дрезгаво в ранния студ и чувствах как дъхът ми шумоли в заскрежените ресни на шала ѝ, избистря се в сини капчици по власинките на кожената ѝ шапка и сякаш не достига до нея. Тя се смее, защото под краката ни е така хлъзгаво, а ние и двамата, залитащи се държим един за друг... Нищо не отвръща, но виждам в очите ѝ палави искрици, които ме карат да забравя къде сме и че покрай нас хората ни заглеждат.

Не вярвах, че ще дойде на уреченото място, което ѝ пошепнах без надежда в мига, когато се откъсна от мен и затича към автобуса. Но ето, че тя идваше! Не вярвах, че ме е споходило такова щастие и суеверно си мислех, че нещо ще се случи... Бях ѝ подхвърлил, че ако отидем на вилата, ще има какво да ѝ покажа – хобито ѝ бе археологията.

Когато колата се запромъква по тесния горски път, не се сдържах и си откраднах една целувка в аванс. Почувствах, че не ще мога да продължа, отбих на малка полянка сред дърветата и спрях.

Докосвали ли сте вулкан? Тайфун? Торнадо? Аз също не бях. Не вярвах, че има такива жени – мислех, че са плод на писателската фантазия. Тя беше и трите заедно. Осъзнавах с периферията на стесненото си съзнание, че ме беше осенило рядката възможност да се докосна до истински чувствена жена, до една чародейка, която бе способна да направи от мъжа каквото си поиска.

“Марина, не мога без тебе! – шепнех задъхан. – Не зная какво мислиш ти, но аз не мога...”

“И двамата сме женени” – отвърна тя с усмивка.

“Майната му! Да не би бракът да е всичко на света? Ти си за мен жената, пред Бога, пред Вселената и нищо друго не ме интересува!”

“Знаеш, че не може... Не искам да разбивам семейството си. Нито пък твоето.”

“Аз също...” – отвърнах, целувайки я по шията, под малкото розово ушенце. Навсякъде...

“Че как така? – запитва изненадана. – Нима искаш да имаш две жени?”

“А защо не? Кой е измислил тази дивотия, моногамията, че трябва да ѝ се подчиняваме сякаш? От християнството сме отхвърлили сума неща, а сме оставили най-голямата догма! Нима човек е толкова беден духовно, че трябва да обича само една жена?”

“Ами ако аз не искам да обичаш друга?” – запитва тя ненадейно и аз не можах нищо да отговоря.

“А как тогава?” – запитах с пресъхнало гърло.

“Не зная – отвърна и като ме целуна така, че ми спря сърцето, рече твърдо: Да вървим!”

Останалите няколкостотин метра до вилата взех за 8 секунди и 12 стотни. Бях така развълнуван, че не забелязах нищо.

Когато отключих, в сравнение с външния студ в антрето ми се стори толкова топло, че чак се замаях. Помогнах ѝ да свали бялото кожухче и се канех отново да я прегърна, когато... на вратата на дневната се появиха... жена ми и мъжът на Марина. “Хайде, къде се бавите! Вече цял час ви чакаме!” – завикаха през смях и двамата.

“Отбихме се за малко на една полянка” – отвърнах, и в тази малка шега имаше толкова истина!

1984 г. Бургас.